

6 Het pontje.

Wat was ik verliefd, zo'n 50 jaar geleden! Tot over mijn oren! En toen Kees me heel schuchter, maar wel romantisch vroeg, of ik mijn verdere levenspad met hem wilde delen, zei ik dan ook volmondig "Ja" Kees werkte in die tijd bij de Drinkwaterleiding in Rotterdam.

Ik was net begonnen al onderwijzeres in Rotterdam- IJsselmonde. Elke dag fietste ik met mijn fietsje weer naar school toe.

Maar toen kwam de dag, dat ik iets heel bijzonders ontdekte. Ik besloot om de Rijksweg, die IJsselmonde in tweeën splitste, eens over te steken om zo te ontdekken, hoe IJsselmonde er aan de andere kant uitzag. Ik fietste wat rond en plotseling stond ik voor de Maas. Nooit was het bij mij opgekomen, dat IJsselmonde aan de Maas lag. Ik stond daar aan het water te kijken, en zag ineens aan de overkant iets heel bekends: Het Torentje van de Drinkwaterleiding. *Daar aan de overkant werkte mijn Kees!!!*

Het liefst zou ik meteen in het water gesprongen zijn om hem te zien. En toen zag ik het pontje Er was een pontje, die jou voor een dubbeltje, veilig naar de overkant wilde brengen. Ik keek op mijn horloge. Het was inmiddels al wat later geworden. Kees was natuurlijk al naar huis. Maar al fietsend naar mijn huis, besloot ik, om hem de volgende dag te verrassen.

Ik zorgde er wel voor, dat er niemand van de kinderen op school moest nablijven. Na schooltijd, ging ik er zo snel ik kon, vandoor op weg naar het pontje. Ik weet nog, hoe verbaasd ik was, dat Kees zo dicht bij mij werkte.

Ik was op tijd. Natuurlijk, daar had ik wel voor gezorgd. Vlak bij de poort ging ik staan wachten, maar ik was wel drie kwartier te vroeg. Tot overmaat van ramp begon het te regenen en nergens natuurlijk een plaatsje om te schuilen.

Zou ik naar binnen gaan, anders zou ik er straks uitzien als een verzopen kat. Ik overwon mijn schroom en meldde me bij de portier. Ik mocht in de hal wachten. Dat kwam goed uit. Zo kon ik prima naar buiten kijken.

Maar plotseling hoorde ik een toeter of bel en kwamen er ineens een heleboel mensen tegelijk. Ik holde naar buiten, bang, dat ik Kees toch nog zou mislopen. En ineens zag ik hem. Hij was al vlak bij de uitgang. Ik holde tussen al de fietsen door. Dat was niet eenvoudig. "Kees" gilde ik. Iedereen keek om behalve Kees. Nog een keer dan. En ja hoor, nu hij keek om. Nog zie ik zijn verbaasde gezicht. Het regende nog steeds, maar dat kon ons niet schelen.

Bedankt Pontje van IJsselmonde! Voor mij ben je onvergetelijk.

Mevr. B. Tinke-Osseweijer, Sprundel

